

POSTANOWIENIE

Dnia 02 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku Wydział II Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Marta Radziwon

Protokolant: Katarzyna Puhacz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawyz wniosku M. P. (1)

z udziałem M. P. (2)

o podział majątku wspólnego

postanawia:

I. Ustalić, iż w skład majątku wspólnego M. P. (1) i M. P. (2) wchodzi :

1) samochód osobowy B. o nr rejestracyjnym (...), z 1994 r., o wartości 5.000 zł.,

2) ruchomości o łącznej wartości 1.490 zł. w postaci:

a) kuchni gazowej o wartości 150 zł.,

b) lodówki B. o wartości 200 zł.,

c) mikrofalówki D. o wartości 40 zł.,

d) pralki B. o wartości 200 zł.,

e) zestawu kina domowego P. o wartości 200 zł.,

f) komputer S. M.–230VP z monitorem, klawiaturą o wartości 600 zł.,

g) mebli kuchennych bez wartości,

h) wiertarki stołowej o wartości 60 zł.,

i) szlifierki stołowej o wartości 40 zł.,

3) kwota 2.000 zł stanowiąca równowartość ceny nabycia motoru S. (...);

4) kwota 41.000 zł stanowiąca równowartość udziału 1/3 we własności nieruchomości zabudowanej położonej w C., o powierzchni 0,2900 ha o numerze geodezyjnym (...), dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych w B., prowadzona jest księga wieczysta nr (...);

II. Ustalić, że M. P. (2) poniósł wydatek z majątku osobistego na wspólny w wysokości 27.038,75 zł;

III. Oddać pozostałe wnioski stron postępowania;

IV. Dokonać podziału majątku wspólnego M. P. (1) i M. P. (2), w ten sposób, że wszystkie składniki majątkowe opisane w punkcie I niniejszego orzeczenia przyznać M. P. (2), synowi M. i M.;

V. Tytułem spłaty i rozliczenia roszczeń procesowych zasądzić od M. P. (2) na rzecz M. P. (1) kwotę 11.225,63 zł (jedenaście tysięcy dwieście dwadzieścia pięć złotych sześćdziesiąt trzy grosze), płatną w terminie 3 (trzech) miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, z ustawowymi odsetkami w wysokości 8 % w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia w terminie płatności;

VI. Cofnąć wnioskodawczyni częściowe zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od wniosku;

VII. Nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Białymstoku z tytułu nieuiszczonej opłaty od wniosku:

a) od M. P. (2) kwotę 500 zł. (pięćset złotych),

b) od M. P. (1) kwotę 500 zł. (pięćset złotych), którą to kwotę ściągnąć z roszczenia zasądzonego w pkt. V niniejszego postanowienia;

VIII. Stwierdzić, że zainteresowani w pozostałym zakresie ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. P. (1) wniosła o podział majątku wspólnego jej i uczestnika M. P. (2). Domagała się ustalenia, że w skład dzielonego majątku wchodzi udział $\frac{1}{3}$ w nieruchomości zabudowanej położonej w C., o powierzchni 0,2900 ha, o numerze geodezyjnym (...), dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w IX Wydziale Ksiąg Wieczystych w B., prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

Wniosła o ustalenia, że do majątku wspólnego stron wchodzi również ruchomości: samochód osobowy marki B. model 320, rok prod. 1994 o numerze rejestracyjnym (...); motor S. (...), kuchnia gazowa, lodówka, mikrofalówka, pralka, zestaw kina domowego, zestaw komputerowy, meble, wiertarka, szlifierka, spawarka, klucze. Odnośnie sposobu podziału dzielonego majątku wniosła o podział domu na dwa niezależne mieszkania.

Uczestnik M. P. (2) poparł wniosek co do zasady. Nie kwestionował, że w skład majątku wspólnego wchodzi ruchomości: samochód osobowy marki B., kuchnia gazowa, lodówka B., mikrofalówka D., pralka B., kino domowe P., zestaw komputerowy S. M. – 230 VP z monitorem i klawiaturą, meble kuchenne, wiertarka stołowa, szlifierka. Kwestionował wskazane przez wnioskodawczynię jako składniki majątku wspólnego: udział $\frac{1}{3}$ w prawie własności nieruchomości zabudowanej składającej się z działki (...), stanowiącej majątek osobisty uczestnika postępowania, motocykl S. model RF 900 rok prod. 1995 o nr rejestracyjnym (...) będący własnością M. P. (3) oraz ruchomości: spawarka i klucze, które zdaniem uczestnika stanowią jego majątek osobisty. Odnośnie sposobu podziału majątku wspólnego domagał się przyznania na swoją rzecz samochodu osobowego marki B., kina domowego P., zestawu komputerowego S. M., wiertarki i szlifierki, zaś na rzecz wnioskodawczyni kuchni gazowej, lodówki B., mikrofalówki D., pralki B., mebli kuchennych. Nadto uczestnik postępowania wnosił o rozliczenie wydatków, które poczynił z majątku osobistego na majątek wspólny stron w postaci spłaty kredytu zaciągniętego przez niego w Banku (...) S.A. w dniu 19.09.2008 roku w trakcie trwania wspólności ustawowej, przeznaczonego na spłatę zobowiązań, w tym kredytu na zakup samochodu marki B. (...), pokrycie kosztów wyjazdu wakacyjnego, ponoszenie stałych opłat i zaspokojenie bieżących potrzeb rodziny, a spłaconego przez uczestnika postępowania w kwietniu 2014 roku i domagał się rozliczenia spłaconych przez niego rat obejmujących okres po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej w łącznej kwocie pierwotnie określonej na 17.300 złotych. Nadto wnosił o rozliczenie wydatków z majątku osobistego na majątek wspólny stron w postaci zapłaty składek ubezpieczenia OC pojazdu B. (...) w okresie od 16.03.2013 r. do 17.08.2014 r. w łącznej kwocie 820 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

M. P. (1) z domu Ł. i M. P. (2) zawarli związek małżeński w dniu 21 lipca 2001 r. (k. 7 – kserokopia z oryginału z akt o sygn. I C 319/10 SO w Białymstoku).

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 4 czerwca 2010 r., sygn. akt I C 1393/13, orzekł rozwód między stronami – z winy M. P. (2). Orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 27 lipca 2010 r. (k. 7 – kserokopia z oryginału akt o sygn. I C 319/10 SO w Białymstoku).

W skład majątku wspólnego małżonków wchodziły następujące ruchomości:

- 1) samochód osobowy B. o nr rejestracyjnym (...), z 1994 r., (okoliczność bezsporna k.33, 61, 63) o wartości 5.000 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 2) kuchnia gazowa (okoliczność bezsporna k.33) o wartości 150 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 3) lodówka B. (okoliczność bezsporna k. 33) o wartości 200 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 4) mikrofalówka D. (okoliczność bezsporna k. 33) o wartości 40 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 5) pralka B. (okoliczność bezsporna k. 33) o wartości 200 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 6) zestaw kina domowego P. (okoliczność bezsporna k. 33) o wartości 200 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 7) zestaw komputerowy S. M.–230VP z monitorem, klawiaturą (okoliczność bezsporna k. 33) o wartości 600 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 8) mebla kuchenne bez wartości (zgodne ustalenia k. 33, 89),
- 9) wiertarka stołowa (okoliczność bezsporna k. 33) o wartości 60 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89),
- 10) szlifierka stołowa (okoliczność bezsporna k. 33) o wartości 40 zł (wartość zgodnie ustalona k. 89).

W skład majątku wspólnego wchodziła kwota 2000 zł, którą uczestnik M. P. (2) przekazał bez zgody wnioskodawczyni, swojej matce M. P. (3). Powyższa kwota pochodziła z umowy pożyczki zawartej pomiędzy uczestnikiem a (...) Bank S.A. w dniu 04 lutego 2009 r. w łącznej wysokości 7 924,58 zł (informacja z banku k. 103). Następnie w dniu 06 lutego 2009 r. uczestnik przekazał kwotę 2000 zł swojej matce M. P. (3), która za tę kwotę nabyła motor S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok prod. 1995 (umowa sprzedaży, dowód rejestracyjny k. 39, zeznania wnioskodawczyni k. 128v, zeznania świadka J. H. k. 70).

W skład majątku wspólnego wchodziła kwota stanowiąca równowartość ceny nabycia 1/3 udziału we własności działki nr (...) położonej w C. dla której w Sądzie Rejonowym w Białymstoku prowadzona jest księga wieczystą o numerze (...) o aktualnej wartości 41.000 zł (wartość zgodnie ustalona k. 130v). Kwota 5.500 złotych pochodziła z prezentów ślubnych wnioskodawczyni i uczestnika. Małżonkowie za zebrane pieniądze planowali nabyć 1/3 udziału w w/w nieruchomości po H. P.. W tym czasie rodzice uczestnika ubiegali się o uzyskanie uprawnień do tzw. renty strukturalnej. W związku z czym małżonkowie zgodzili się, aby to rodzice uczestnika nabyli na siebie udział w nieruchomości, a zgodnie z umową następnie rodzice mieli przekazać ten udział na małżonków. W wykonaniu powyższych ustaleń, wnioskodawca i uczestniczka przekazali kwotę 5.500 zł M. P. (4) – ojcu uczestnika (wyjaśnienia i zeznania M. P. (1) k. 62-63, 128, zeznania świadka M. G. k. 69, świadka J. H. k. 70, świadka B. Ł. k. 70).

W dniu 24 października 2001 roku doszło do zawarcia umowy sprzedaży udziału w w/w nieruchomości pomiędzy dotychczasową właścicielką H. P., a rodzicami uczestnika M. P. (4) i M. P. (3). Umowa została zawarta przed notariuszem A. H. w mieszkaniu rodziców uczestnika. Cena nabycia udziału w nieruchomości wynosiła 5.400 zł (akt

notarialny rep. A numer (...) z dnia 24 października 2001 r. k. 39) Opłaty za czynności notarialne zostały pokryte przez ojca uczestnika (zeznania świadka M. P. (4) k. 71, zeznania świadka J. H. k. 70).

W dniu 24 grudnia 2007 r. w Kancelarii Notarialnej notariusza A. H. doszło do zawarcia umowy darowizny na mocy której M. P. (4) i M. P. (3) darowali synowi M. P. (2) udział obejmujący 1/3 części nieruchomości rolnej, zabudowanej, oznaczonej jako działka (...), o powierzchni 2900 m.kw., położonej w obrębie wsi C. (akt notarialny rep. A numer (...) k. 39)

Umowa darowizny udziału została zwarta bez wiedzy wnioskodawczynie M. P. (1) (wyjaśnienia i zeznania wnioskodawczynie M. P. (1) k. 61-63, zeznania świadka J. H. k. 69-70).

W trakcie trwania małżeństwa wnioskodawczynie i uczestnik nabyli do majątku wspólnego samochód B. o nr rejestracyjnym (...), z 1994 r. (okoliczność bezsporna k. 33, 61, 63). Samochód został kupiony za kwotę 7.000 zł (umowa sprzedaży samochodu k. 45-46). Pieniądze na zakup samochodu pochodziły z umowy pożyczki zawartej w dniu 24.04.2008 roku (wyjaśnienia uczestnika M. P. (2) k. 65, 129, informacja z banku (...) k. 97).

Następnie w dniu 19 września 2008 r. uczestnik zawarł kolejną umowę pożyczki z (...) Bankiem (...) S.A. na łączną kwotę 22 204,01 złotych. Pieniądze przeznaczył na spłatę poprzedniej pożyczki przeznaczonej na zakup B., którą spłacił jeszcze tego samego dnia tj. 19 września 2008 roku (informacja z banku (...) k. 97). Pozostałą kwotę wydatkował na spłatę innych zadłużeń, bieżące potrzeby rodziny m.in. wyjazd na M. (wyjaśnienia i zeznania uczestnika k. 64-65, k. 129, umowa pożyczki z dnia 19.09.2008 r. k. 39). Wnioskodawczynie wiedziała o zaciągniętej pożyczce (wyjaśnienia wnioskodawczynie k. 63).

Po ustaniu wspólności majątkowej uczestnik M. P. (2) poniósł wydatek z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci opłacenia ubezpieczenia OC pojazdu B. (...) za okres od 16 marca 2013 roku do 17 sierpnia 2017 roku w łącznej kwocie 820 złotych (pisma polisowe i dowody wpłat k. 39).

Do majątku osobistego, a nie wspólnego należała określana przez wnioskodawczynię początkowo jako szlifierka, po sprecyzowaniu ustalono, iż chodzi o spawarkę (oświadczenie wnioskodawczynie i uczestnika k. 129), bowiem spawarka została przekazana uczestnikowi M. P. (2) przez jego ojca M. P. (4) jeszcze przed ślubem (zeznania świadka M. P. (4) k. 73, zeznania uczestnika M. P. (2) k. 129). Do majątku osobistego uczestnika należały również klucze, bowiem nabył je w drodze darowizny, jako prezent od ojca wnioskodawczynie (zeznania wnioskodawczynie k. 62, 128v, zeznania uczestnika k. 129).

Uczestnik nie pobierał dopłat rolniczych w okresie trwania małżeństwa (informacja z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa k. 86)

Sąd zważył, co następuje:

Z uwagi na to, iż wspólność majątkowa małżeńska małżonków ustala po zmianie przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17.06.2004r. o zmianie ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 162, poz. 1691), do podziału majątku wspólnego, do zwrotu ewentualnych nakładów i wydatków poczynionych na ten majątek z majątku osobistego bądź z majątku wspólnego na majątek osobisty, stosuje się obecne przepisy. O tym, co wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków, a co w skład ich majątku osobistego decyduje zatem przepis art. 31 k.r.o. i art. 33 k.r.o. Z przepisu art. 31 k.r.o. wynika domniemanie przynależności danego składnika majątkowego do majątku wspólnego. Zaliczenie danego przedmiotu do majątku osobistego jest wyjątkiem od reguły, wymagającym każdorazowego udowodnienia.

Zgodnie z art. 31§1 kro z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. § 2 tego artykułu stanowi nadto, że do majątku wspólnego

należą w szczególności: 1) pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, 2) dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, 3) środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, 4) kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.).

Z akt sprawy nie wynika, aby do czasu uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie rozwodu małżonkowie zawierali jakąkolwiek umowę małżeńską majątkową. W związku z tym, wspólność ustawowa powstała między nimi z dniem 21.07.2001 r. (data ślubu) a ustała w dniu 27.07.2010 r. (uprawomocnienie się orzeczenia w przedmiocie rozwodu).

W przedmiotowej sprawie nie stanowiły sporu ruchomości takie jak samochód osobowy marki B. model 320, kuchnia gazowa, lodówka B., mikrofalówka D., pralka B., kino domowe P., zestaw komputerowy S. M. -230 VP, meble kuchenne, wiertarka stołowa i szlifierka. Strony zgodnie ustaliły ich wartość (k. 89).

Przedmiotem sporu w zakresie ruchomości były zaś spawarka i klucze. Wnioskodawczyni twierdziła bowiem, że przedmioty te należały do majątku wspólnego. Sąd jednak nie podzielił tego stanowiska i uznał, że powyższe przedmioty należały do majątku osobistego uczestnika. Uczestnik postępowania wskazywał wielokrotnie, że spawarkę otrzymał od ojca przed ślubem. Obecnie znajduje się w garażu i wspólnie ją użytkują. Zeznający w sprawie świadek M. P. (4) podał, iż spawarka była jego własnością, a przed ślubem przekazał ją synowi (k. 64). Sąd uznał również, że w skład majątku wspólnego nie wchodziły klucze, bowiem zostały darowane uczestnikowi przez dziadka M. P. (1) jako prezent, co potwierdziła wielokrotnie sama wnioskodawczyni (k. 64, 128v). Sąd uznał twierdzenia uczestnika przesłuchanego w charakterze strony, jak i zeznania świadka M. P. (4) za wiarygodne w tym zakresie, bowiem to oni korzystali ze spawarki, a ich relacje są spójne i logiczne. Wnioskodawczyni natomiast nigdy nie używała tego przedmiotu, początkowo myliła szlifierkę ze spawarką, a także oceniając całokształt jej stanowiska należało uznać, że wnioskodawczyni chciała rozliczyć zgłoszone we wniosku sprzęty garażowe w ujęciu ogólnym, natomiast nie posiadała szczegółowej wiedzy co do każdego z nich. Potwierdziła jednocześnie, że klucze zostały przekazane M. P. (2) jako prezent w trakcie trwania małżeństwa.

Zgodnie zaś z treścią art. 33 pkt 1) i 2) k.r.o. do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty majątkowe nabyte przed powstaniem wspólności ustawowej, a także przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba, że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił. Zatem, aby było inaczej darczyńca winien zamanifestować, że odstępuje od reguły i że daruje te klucze na rzecz wnioskodawczyni i uczestnika. Tymczasem klucze zostały darowane wyłącznie M. P. (2), w związku z czym nabył ten przedmiot do majątku wspólnego. Spawarka zaś została przekazana uczestnikowi przed zawarciem związku małżeńskiego, zatem stanowiła, zgodnie z przytoczonymi przepisami, jego majątek osobisty.

Sąd ustalił, że w skład majątku wspólnego wchodzi kwota 2.000 zł stanowiąca równowartość ceny nabycia motoru S. (...), natomiast sam pojazd stanowił własność osoby trzeciej – matki uczestnika postępowania i nie mógł być uznany zgodnie z twierdzeniami wnioskodawczyni za majątek wspólny małżonków. Z umowy sprzedaży motoru oraz z dowodu rejestracyjnego (k. 39) wynika, że pojazd ten został nabyty przez M. P. (3). Niemniej jednak kwota, za którą został nabyty pochodziła z majątku wspólnego małżonków P. i została przekazana przez M. P. (2) bez wiedzy i zgody M. P. (1). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom i zeznaniom uczestnika M. P. (2) w zakresie w jakim twierdził, że w momencie zakupu pojazdu nie posiadał pieniędzy, w związku z czym pojazd nabyła jego matka, a następnie uczestnik, w bliżej nie określonej przyszłości, miał go od niej odkupić. Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka M. P. (3) i M. P. (5) w zakresie w jakim twierdzili, że motor został nabyty ze środków M. P. (3), która uznała nabycie pojazdu za dobrą inwestycję. Sąd uznał, że wbrew zeznaniom świadków, uczestnik M. P. (2) w momencie zakupu motoru S. miał pieniądze. Jak wynika bowiem z informacji przedstawionej przez (...) Bank S.A. uczestnik w dniu 04.02.2009 r. zawarł umowę pożyczki na kwotę 7924,58 złotych. Natomiast motor S. został kupiony 06.02.2009 r., a więc dwa dni po zaciągnięciu pożyczki. Nadto zgodnie z wyjaśnieniami wnioskodawczyni M. P. (1) matka uczestnika M. P. (3) nigdy nie jeździła motorem S., a korzystał z niego wyłącznie uczestnik postępowania. Powyższy fakt potwierdziła również świadek J. H., która wskazała, iż nigdy nie widziała matki uczestnika na motorze. Również sama M. P. (3) zeznała, że

nie ma prawa jazdy i nie jeździ na motorze, co potwierdził świadek M. P. (5). Oceniając w świetle zasad doświadczenia życiowego zeznania M. P. (3), nie można uznać, że nabycie motoru stanowiło inwestycję, bowiem powszechnie wiadomo, że jakikolwiek pojazd z biegiem czasu traci na wartości. W ocenie Sądu nabycie motoru przez M. P. (3) było celowym działaniem, mającym na celu pominięcie majątku wspólnego małżonków. Sąd przyjął, że kwota przekazana przez uczestnika M. P. (2) to kwota 2.000 złotych, gdyż taka była cena pojazdu wynikająca z umowy sprzedaży. Sąd w tym zakresie nie przychylił się do twierdzeń wnioskodawczynie, która wskazywała, że motocykl został nabyty za kwotę wyższą, około 9.000 złotych, albowiem okoliczność ta nie została przez nią w żaden sposób udowodniona. Kwotę 2.000 zł należało rozliczyć, bowiem niewątpliwie były to środki wspólne, pobrane i wydatkowane bez wiedzy i zgody drugiego małżonka. Dokonując oceny stanowiska wnioskodawczynie, należy równocześnie zauważyć, że w toku postępowania M. P. (1) była przekonana, iż motor został nabyty przez uczestnika postępowania, a następnie przekazany na jego matkę, co również dowodzi, iż nie miała ona wiedzy, że faktycznie pojazd został nabyty przez matkę uczestnika M. P. (2).

W tym miejscu należy przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 listopada 1999 r. II CKN 523/98, które w niniejszej sprawie Sąd w całości podziela: „Momentem decydującym dla ustalenia składu majątku wspólnego podlegającego podziałowi jest chwila ustania wspólności majątkowej między małżonkami. (...) Każdy z małżonków może jednak żądać rozliczenia z tytułu nieuzasadnionego zbycia przez drugiego małżonka składników majątku wspólnego w czasie trwania wspólności majątkowej. Roszczenie takie ma charakter odszkodowawczy i znajduje podstawę ogólną w art. 415 k.c. Natomiast jeśli środki finansowe te zostały zużyte na wydatki lub nakłady na majątek odrębny małżonka podlegają one rozliczeniu na podstawie art. 45 § 1 k.r.o. Ocena zużycia przez małżonka w czasie trwania wspólności majątkowej przedmiotu majątku wspólnego na cele konsumpcyjne zależy od tego czy było ono uzasadnione potrzebami i dobrem rodziny. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 21 marca 1977 r., III CRN 31/77 - OSNCP 1977, z. 2, poz. 243). Tak więc raz jeszcze należy wskazać, iż uczestnik bez zgody wnioskodawczynie przekazał kwotę 2.000 zł pochodzącą z majątku wspólnego, na nabycie motoru S. przez osobę trzecią.

Sąd ustalił również, że do majątku wspólnego należała kwota 41.000 złotych, która stanowi równowartość ceny nabycia 1/3 udziału we własności działki nr (...) położonej w C. dla której w Sądzie Rejonowym w Białymstoku prowadzona jest księga wieczystą o numerze (...).

Jak wskazała wnioskodawczynie razem z uczestnikiem mieli zamiar nabyć nieruchomość za pieniądze pochodzące z prezentów ślubnych. Sąd przyjął wersję wydarzeń przedstawioną przez wnioskodawczynie M. P. (1). Wskazała ona, że zgodnie z porozumieniem rodzice uczestnika mieli na początku nabyć nieruchomość na siebie, bowiem było to konieczne ze względu na starania o uzyskanie tzw. renty strukturalnej, a następnie tytułem darowizny przekazać ją wnioskodawczynie i uczestnikowi. Jednak rodzice bez wiedzy M. P. (1) przekazali udział w nieruchomości wyłącznie swojemu synowi. Za przyjęciem tej wersji wydarzeń przemawiają zebrane w sprawie dowody. W szczególności Sąd oparł swoje ustalenia na zeznaniach świadka J. H., która jest pedagogiem szkolnym i osobą obcą dla stron. Spotykała się z rodziną, gdyż do szkoły dotarła informacja, że „w domu źle się dzieje”. Podczas jednego ze spotkań była świadkiem rozmowy, w której ojciec uczestnika M. P. (4) potwierdził, że mieszkanie zostało zakupione z prezentów ślubnych, a nie starczyło pieniędzy tylko na notariusza, za co sam już zapłacił. Świadek zeznała, że z ciekawości „chciała sama się przekonać czy to prawda, chciała usłyszeć u źródła czy to mieszkanie było kupione z prezentów ślubnych”. Powyższe zeznania w pełni korespondują z zeznaniami świadków B. Ł. i M. G.. Sąd ustalił również, że z prezentów ślubnych pochodziła kwota 5.500 zł, co wynika z wyjaśnień i zeznań wnioskodawczynie, a także z zeznań świadka B. Ł., która w swoich zeznaniach podała, iż „młodzi trzymali u mnie w domu pieniądze pochodzące z prezentów ślubnych, była to kwota 5.500 zł”. Zeznała, że wnioskodawczynie wraz z uczestnikiem przyjechali do niej do domu jesienią i odebrali przechowywane pieniądze. Powyższe depozycje korelują ze zeznaniami świadka M. G., która również wskazała, że państwo młodzi otrzymali od gości około 5.000 zł. Sąd powyższymi zeznaniami w tym zakresie dał wiarę.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków M. P. (4), M. P. (3), M. P. (5) oraz B. P. w zakresie w jakim twierdzili, że udział w nieruchomości położonej w C. został nabyty przez M. P. (4) i M. P. (3) ze środków własnych, a pieniądze z prezentów ślubnych zostały przekazane ojcu uczestnika jako zwrot za organizację wesela. W świetle zasad doświadczenia życiowego należy zauważyć, że zasadą jest, iż wesele organizowane jest przez obie rodziny państwa młodych. Nadto

jest to wydatek, który ponoszą rodzice, nie domagając się później z tego tytułu zwrotu przeznaczonych środków finansowych. Z zeznań świadków M. G. i B. Ł. wynika, że rodzina wnioskodawczyni partycypowała w kosztach organizacji wesela. B. Ł. podkreśliła, że „ja nie zgodziłam się żeby zięć za wszystko płacił”. Wskazała, że przed weselem robili zakupy, alkohol był zakupiony w części przez rodzinę wnioskodawczyni, a w części przez rodzinę uczestnika. Wnioskodawczyni w swoich zeznaniach podała, że rodzice uczestnika zajmowali się chowem świń i z tego były wyroby, a zakupy w sklepie robiła jej rodzina. Nadto wiarygodność zeznań świadka M. P. (4) podważa fakt, że o ile nie pamięta całkowitego kosztu wesela, o tyle pamięta, iż syn z prezentów ślubnych przekazał mu kwotę 4.500 zł, tytułem zwrotu poniesionych kosztów organizacji uroczystości. Ta wybiórcza pamięć M. P. (4) niewątpliwie świadczy o tym, że swoimi zeznaniami chciał uwiarygodnić wersję syna. Nie sposób znaleźć uzasadnienie dla okoliczności, w której tak dokładnie zapamiętał, po ok. 14 latach, wysokość prezentów ślubnych syna a nie pamiętał ile sam wydatkował na weselne przyjęcie.

W ocenie Sądu świadome działanie uczestnika M. P. (2) i przyjęcie darowizny udziału 1/3 (k.39) od rodziców do majątku osobistego z pominięciem żony (wbrew wcześniejszym ustaleniom) de facto spowodowało swoiste „wyprowadzenia” z majątku wspólnego kwoty, która stanowiła równowartość udziału 1/3 w nieruchomości na której mieszkali małżonkowie. Można bowiem postawić tezę, iż gdyby ustalenia małżonków co do prezentów gotówkowych z wesela były przez uczestnika zrealizowane zgodnie z pierwotnymi ustaleniami to obecnie, rzeczywiście tak jak to określiła wnioskodawczyni przedmiotem podziału majątku wspólnego byłby udział w nieruchomości. Sposobem waloryzacji kwoty otrzymanej z prezentów ślubnych ok. 15 lat temu jest właśnie aktualna wartość tego udziału. Nie można bowiem przyjąć do rozliczeń kwoty nominalnej bowiem prezenty ślubne to składnik majątku wspólnego a jego wartość Sąd ustala z urzędu. W sprawie nie budzi wątpliwości, iż przez ostatnie 15 lat nastąpiła zmiana siły nabywczej pieniądza. Jednoznacznie świadczą o tym zapisy w aktach notarialnych (k.39). W dacie zakupu udziału w nieruchomości 24.10.2001 r. został on wyceniony na 5.400 zł., w dacie umowy darowizny 24.12.2007 r. jego wartość już wzrosła i określono ją na 17.000 zł. obecnie zaś strony zgodnie ustaliły, iż jest równoważna kwocie 41.000 zł. (k.132 odw.) i to właśnie taką kwotę Sąd przyjął do rozliczeń.

W ramach podziału majątku wspólnego w żaden sposób nie można uwzględnić tych składników majątku, które wskutek działania jednego z małżonków zostały utracone bądź zniszczone jeszcze w trakcie trwania wspólności ustawowej, albo już po jej ustaniu. „Jeśli bowiem jedno z małżonków doprowadzi do rozmyślnego zniszczenia lub wyzbycia się określonych składników majątku wspólnego ze szkodą dla rodziny, to przy ustaleniu masy podziału wartość uszczuplonego majątku powinna mieć wpływ na rozliczenie pieniężne między podmiotami tego majątku albo na ustalenie nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1989 r., III CZP 52/89, OSNCP 1990/4-5/60). Nieuzasadnione zbycie lub roztrwonienie składników majątku wspólnego uprawnia drugiego z małżonków do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego na podstawie art. 415 k.c., które obejmować może nie tylko powstałą stratę, ale również utracone korzyści. Rozliczenie tego roszczenia w ramach postępowania o podział majątku wspólnego przeprowadzić można przez doliczenie do wartości majątku wspólnego kwoty, którą jeden z małżonków zobowiązany jest zwrócić, a następnie zaliczenie jej na udział małżonka zobowiązanego do zwrotu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 kwietnia 2000 r., V CKN 25/00, LEX nr 1129169). Szczególną sytuacją uzasadniającą dokonanie takiego rozliczenia jest samowolne rozporządzenie środkami zgromadzonymi na rachunku bankowym bez zgody drugiego z małżonka. W takiej sytuacji małżonek może zwolnić się od odpowiedzialności odszkodowawczej, jeżeli wykaże, że środki te przeznaczył na własne, usprawiedliwione potrzeby związane z utrzymaniem (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 2 października 2008 r., II CSK 203/08, LEX nr 548801), bądź na bieżące koszty utrzymania rodziny (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 1977 r., III CRN 31/77, OSNC 1977/12/243; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1999 r., II CKN 523/98, LEX nr 737256)”. Odnosząc powyższe rozważania (cytowane tezy orzeczeń) do przedmiotowej sprawy należy wskazać, iż uczestnik samowolnie wbrew wcześniejszym ustaleniom przyjął darowiznę do majątku osobistego i w ten sposób majątek wspólny naraził na stratę o równowartości gotówkowych prezentów ślubnych ale również nastąpiło utracenie przez majątek wspólny korzyści – które są równowartością wzrostu wartości nieruchomości przez ostatnie ok. 15 lat. Tak więc o ile w sprawie nie ma podstaw, aby objąć postępowaniem aktualnie majątek osobisty uczestnika, o tyle na podstawie art. 415 kc są

postawy, aby rozliczyć obecną równowartość środków pieniężnych stanowiących majątek wspólny, za które został wprowadzony do osobistego majątku uczestnika udział 1/3 w nieruchomości.

Zgodnie z art. 567§1 3 kpc w zw. z art. 686 kpc w sprawie o podział majątku wspólnego sąd rozstrzyga o wzajemnych roszczeniach małżonków z tytułu posiadania poszczególnych przedmiotów stanowiących majątek wspólny, pobranych pożytkach i innych przychodów, poczynionych nakładów i spłaconych długów w czasie od chwili ustania wspólności ustawowej do chwili podziału majątku wspólnego.

Art. 45 k.r.o. podkreśla odrębność majątku wspólnego i majątków osobistych małżonków oraz reguluje obowiązek rozliczenia w sytuacji przepływu środków z jednego majątku do drugiego. Zgodnie z powyższą regulacją każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Na powyższych zasadach następuje również rozliczenie w sytuacji, gdy dług jednego z małżonków został zaspokojony z majątku wspólnego.

W myśl art. 207 kc pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości ich udziałów; w taki samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

Podkreślenia wymaga, iż w orzecznictwie i doktrynie nie budzi wątpliwości, że Sąd orzeka o zwrocie wydatków i nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny tylko na wniosek i w tym zakresie nie prowadzi postępowania dowodowego z urzędu, znaczenie ma inicjatywa dowodowa samych stron postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r., II CKN 395/97, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., III CZP 148/07).

Wnioskodawczyni wniosła o rozliczenie pobranych przez uczestnika po rozwodzie tzw. dotacji unijnych. Zdaniem Sądu nie ma potrzeby rozważań w tym zakresie bowiem pismo z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (k.86) jednoznacznie stwierdza ich uczestnik nie pobierał takich płatności.

Wnioskodawczyni wniosła także o rozliczenie kwot pobranych przez uczestnika z tytułu tzw. zasiłku rodzinnego. W tym zakresie wniosek M. P. (1) także nie zasługiwał na uwzględnienie. Zasiłek rodzinny na dzieci ma na celu częściowe pokrycie wydatków na utrzymanie dziecka. Podstawa tego świadczenia jest regulowana w ustawie z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dziennik Ustaw z dnia 4 sierpnia 2006 roku numer 139, pozycja 992 z późniejszymi zmianami). Sąd w niniejszym postępowaniu rozlicza składniki majątku wspólnego i ewentualnie roszczenia procesowe związane z tymi składnikami. Zasiłek rodzinny nie jest elementem majątku wspólnego stron postępowania a dzieci byłych małżonków nie są uczestnikami tej sprawy. Skoro zatem zasiłek rodzinny jest związany z utrzymaniem dziecka to Sąd w tej sprawie nie jest władny rozstrzygać czy słusznie i komu został przyznany a także jak został wydatkowany. Tak więc wniosek M. P. (1) o rozliczenie zasiłku rodzinnego został oddalony.

Uczestnik w zakresie roszczeń procesowych wniosł o rozliczenie kwot wpłaconych do banku po dacie ustania wspólności ustawowej na poczet spłaty wspólnego długu stron tj. kredytu zaciągniętego w Banku. W tym zakresie przedłożył pismo z Banku (k.60) potwierdzające, że po rozwodzie wpłacił do Banku kwotę 26.218,75 zł. W ocenie Sądu wniosek zasługuje na uwzględnienie bowiem był to wspólny dług spłacony przez uczestnika. Wnioskodawczyni przyznała, iż wiedziała o tym kredycie i o tym, że był przeznaczony na zakup samochodu. Dodatkowo uczestnik wskazał, iż z tych pieniędzy uiścił dodatkowe wydatki związane z zakupem auta i jego remontem, bo zakup dotyczył samochodu używanego i z faktem, że małżonkowie z dziećmi wyjechali na wypoczynek na M. do dziadków wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni fakt ten także przyznała choć starała się umniejszyć skale wydatków z tego tytułu. Są uznał, iż kwota ta powinna być rozliczona na podstawie w/w przepisów. Nie ma żadnych podstaw, aby jedynie uczestnika obciążać spłatą wspólnego długu. Co prawda wnioskodawczyni wskazywała, iż nie miała wiedzy o kredytach zaciąganych przez uczestnika, które wydawał na własne potrzeby, ale należy zauważyć iż uczestnik zgłosił do rozliczenia jedynie jedną z wielu pożyczek które miał i to właśnie tą co do której wnioskodawczyni miała wiedzę. Sąd

zresztą nie do końca uznał za wiarygodną wersję wnioskodawczyni, iż zupełnie nie wiedziała o pożyczkach zaciąganych przez uczestnika. Wiele ze sprzętów domowych było kupowanych na raty a i zakup samego samochodu przy dochodach rodziny w której pracuje jedynie uczestnik z oszczędności nie byłby możliwy. W ocenie Sądu model rodziny stron funkcjonujący od początku małżeństwa wskazał, iż nawet w okresie w którym relacje stron układały się dobrze oboje małżonkowie akceptowali wydatki i zobowiązania raczej przekraczające ich faktyczne możliwości. W. skupiała się na prowadzeniu domu i wychowaniu dzieci nie angażując się w decyzje finansowe. Na podstawie wypowiedzi stron i świadków Sąd odniósł wrażenie, iż dopóki uczestnik ze swoich dochodów finansował potrzeby rodziny w granicach oczekiwań żony ona nie kwestionowała jego decyzji finansowych, choć zdaniem Sądu ilość tych zobowiązań i ich skala (k. 97, 103, 104 – pisma z banków) jednoznacznie świadczą o braku odpowiedzialności za finanse rodziny. Zakup motoru lub kina domowego w sytuacji problemów finansowych nie jest decyzją odpowiedzialną. Sąd jednak uznał, iż spłacone raty jednego kredytu o którym wnioskodawczyni wiedziała należy uwzględnić, tym bardziej, iż kupiony z niego samochód także jest rozliczony w tej sprawie. Sąd także uznał za zasadne rozliczenie obowiązkowego ubezpieczenia CO w kwocie 820 zł. (k.39). Niewątpliwie był to wydatek konieczny. Wydatek, który musi być uiszczony nawet gdyby autem nikt nie jeździł. Zatem argument wnioskodawczyni, iż po rozwodzie nie korzysta już z samochodu nie ma znaczenia co do obowiązkowego ubezpieczenia. Natomiast fakt ten, czyli kto korzysta z samochodu, ma znaczenie przy wniosku uczestnika o rozliczenie kwoty 990,97 zł. związanej z wymianą instalacji (...) w samochodzie. W tym zakresie Sąd wniosku uczestnika nie uwzględnił, bowiem zdaniem Sądu nie był to wydatek konieczny z punktu widzenia drugiego współwłaściciela. Skoro bowiem to jedynie uczestnik korzystał z samochodu po rozwodzie, to jedynie jego powinny obciążać wydatki związane z codzienną eksploatacją auta w tym związane z bezpieczeństwem podróży lub poprawą komfortu jazdy ewentualnie konserwacją lub wymianą instalacji (...), aby obniżyć wydatki na paliwo. Zdaniem Sądu wydatek konieczny wobec innego współwłaściciela jeśli chodzi o samochód, to taki który musiałby być uiszczony nawet gdyby nikt samochodem nie jeździł. Uczestnik zatem nie udowodnił i nie przedstawił żadnych dowodów na podstawie których można postawić tezę, iż był to wydatek konieczny. Złożony rachunek jedynie udowadnia wysokość wydatku nie przesądza jednak konieczności jego rozliczenia w tej sprawie.

Tak więc w zakresie roszczeń procesowych, spośród kwot zgłoszonych do rozliczenia przez uczestnika, Sąd uznał, iż na uwzględnienie zasługuje rozliczenie kwoty 26.218,75 zł. z tytułu spłaconego kredytu i 820 zł. z tytułu uiszczonych składek OC – łącznie 27.038,75 zł.

Przechodząc do kwestii związanych z podziałem majątku wspólnego małżonków, podkreślić należy, iż w tej sytuacji znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy o zniesieniu współwłasności w częściach ułamkowych tj. 210-221 k.c. Stosuje się tu bowiem przepisy o dziale spadku (art. 46 k.r.o.). Zatem wobec dalszego odesłania (z art. 1035 k.c.) stosujemy tu odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych.

Zgodnie z art. 210 zd. 1 k.c. każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności. Do zniesienia współwłasności w częściach ułamkowych znajdują zastosowanie przepisy art. 210-221 k.c. O wyborze sposobu zniesienia współwłasności rozstrzyga sąd, chociaż jest zobowiązany zasięgać stanowiska zainteresowanych, a w razie zgodnego wniosku jest związany stanowiskiem współwłaścicieli (art. 622 § 2 k.p.c.), chyba, że sprzeciwia się on prawu i zasadom współżycia społecznego lub narusza w sposób rażący interesy osób uprawnionych (art. 622 § 2 k.p.c.). Zniesienie współwłasności może nastąpić z zastosowaniem różnorodnych „sposobów” technicznych likwidacji stosunku współwłasności. W samym kodeksie cywilnym (art. 211-212) oraz w kodeksie postępowania cywilnego (art. 621-625) wyróżniono i uregulowano - na użytek postępowania sądowego - trzy sposoby zniesienia współwłasności, a mianowicie podział rzeczy wspólnej, przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli, sprzedaż rzeczy wspólnej. Wskazane uszeregowanie sposobów zniesienia współwłasności świadczy o wyraźnej preferencji ustawodawcy. Bez wątplenia traktuje on jako pierwszorzędny sposób podział rzeczy wspólnej (art. 211 k.c.). W dalszej kolejności aprobejuje przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli (art. 212 § 2 in principio k.c.). Ostatecznością jest zaś sprzedaż rzeczy wspólnej (art. 212 § 2 in fine k.c.).

W przedmiotowej sprawie sposób podział majątku wspólnego nie stanowił przedmiotu sporu (k. 89). Strony zgodnie wnosiły o przyznanie wszystkich ruchomości na rzecz uczestnika M. P. (2) ze splatą wnioskodawczyni. Sąd nie znalazł podstaw by uznać, że taki sposób podziału sprzeciwia się prawu i zasadom współżycia społecznego lub narusza

w sposób rażąco interesy osób uprawnionych i dokonał podziału zgodnie z tymi ustaleniami. Sąd także przyznał uczestnikowi prawo do obu kwot objętych postępowaniem tj. kwoty 2000 zł. i 41.000 zł. – to bowiem uczestnik bez wiedzy i zgody wnioskodawczynie rozdysponował nimi.

Stosownie do art. 212 § 1 i § 2 k.c., jeżeli zniesienie współwłasności następuje na mocy orzeczenia Sądu przez podział rzeczy lub też przyznanie jej jednemu ze współwłaścicieli, to jednocześnie nakładany jest obowiązek dopłaty celem wyrównania wartości przysługującego udziału, bądź też spłaty pozostałych. Tak więc współwłaściciel, któremu nie przyznano własności rzeczy wspólnej uprawniony jest z mocy ustawy do żądania spłaty stanowiącej równowartość całego swojego udziału lub jeżeli w ramach podziału przyznano część rzeczy nieodzwierciedlającą w pełni wartości udziału, to wartość tę należy wyrównać poprzez dopłaty pieniężne.

Łączna wartość dzielonego majątku wyniosła 49.490 zł. Stronom w tym majątku przysługują udziały po 1/2 części, co odpowiada kwotom po 24.745 zł.

$$49.490 \text{ zł} : 2 = 24.745 \text{ zł.}$$

Wnioskodawczynie nie otrzymała żadnego majątku, a uczestnik o wartości **49.490 zł.** Wobec powyższego, uczestnik winien dokonać spłaty na rzecz byłej małżonki w kwocie 24.745 zł.

Wnioskodawczynie jednak winna zwrócić uczestnikowi połowę z jego wydatków z majątku osobistego a związanego ze spłatą kredytu (26.218,75 zł.) i składek OC (820 zł.) czyli kwotę 13.519,73 zł.

$$27.038,75 \text{ zł} : 2 = 13.519,73 \text{ zł.}$$

Kompensując wzajemnie te dwie kwoty ostatecznie spłata dla wnioskodawczynie winna wynieść 11.225,63 zł. o czym orzeczono w pkt. V postanowienia.

$$24.745 \text{ zł.} - 13.519,73 \text{ zł.} = 11.225,63 \text{ zł.}$$

Sąd uznał, iż termin 3 miesięcy będzie wystarczający na zorganizowanie tej sumy i jej przekazanie wnioskodawczynie. Uczestnik osiąga regularne dochody z pracy zarobkowej miesięcznie w wysokości ok. 3200 zł. ma możliwość dodatkowego zarobkowania jako mechanik. Jest współwłaścicielem nieruchomości. Jednorazowo w dniu 29.04.2014 r. (k.60) wpłacił do banku kwotę ponad 9.000 zł., aby do końca uiszczyć raty kredytu – był więc w stanie taką kwotę pozyskać. Fakt ciągłego pożyczania w banku pieniędzy wskazuje także na jego zdolność kredytową. Wszystkie te okoliczności powodują, iż termin 3 miesięcy zdaniem Sądu jest realny, aby uczestnik zgromadził i przekazał wnioskodawczynie spłatę.

Nie bez znaczenia jest fakt, iż wnioskodawczynie jest w trudniejszej sytuacji finansowej, nie osiąga stałych dochodów z pracy, jest zarejestrowana jako bezrobotna. Nadal sprawuje opiekę nad trójką wspólnych małoletnich dzieci. Te wszystkie okoliczności sprawiają, iż wnioskodawczynie ma prawo oczekiwać spłaty szybkiej i jednorazowej. Tym bardziej, że spłata rekompensuje jej utratę składników majątkowych, które otrzymuje jedynie uczestnik.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na mocy art. 43 k.r.o., art. 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 k.c. i nast. i art. 210-212 k.c. w zw. z art. 567 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c.

Orzekając o kosztach sądowych Sąd uznał, że strony powinny w nich partycypować stosownie do swych udziałów w majątku wspólnym, albowiem udziały te odzwierciedlają ich stopień zainteresowania rozstrzygnięciem sprawy (art. 520 § 1 kpc) a więc po 1/2.

Koszty postępowania w przedmiotowej sprawie wyniosły 1.000 zł - opłata sądowa a więc każda ze stron powinna ponieść je w wysokości po 500 zł. – o czym orzeczono w pkt. VII postanowienia. Wnioskodawczynie tymczasowo została zwolniona od opłaty (k.16).

Sąd cofnął udzielone wnioskodawczyni zwolnienie od opłaty sądowej od wniosku na podstawie art. 110 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014.1025, j.t. ze zm.) – pkt. VI postanowienia. Po uprawomocnieniu się niniejszego postanowienia M. P. (1) otrzyma spłatę w kwocie ponad 11.000 zł. a więc należne od niej koszty postępowania będzie miała z czego uiścić bowiem jest sytuacja majątkowa zmieni się. Nie było zatem najmniejszych podstaw, aby koszty postępowania w jakiegokolwiek części ponosił za nią Skarb Państwa. Sąd przy tym nakazał ściągnąć, koszty należne od M. P. (1), z roszczenia zasądzonego w pkt. V niniejszego postanowienia – na podstawie art. 113 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025.j.t.).

Pozostałe koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego, w myśl art. 520 § 1 k.p.c. zainteresowani ponoszą we własnym zakresie.